

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/238/2019
Identifikačné číslo spisu: 7212216232
Dátum vydania rozhodnutia: 28.04.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7212216232.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. C. trvale bytom v J., zastúpenej JUDr. Kristínou Piovarčiovou, advokátkou v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanej GRATIO HOLDING LTD, so sídlom No. 4. Riga Fereou street, Omega Court, 4th Floor, Office 41, 3095 Limassol, Cyprus, zastúpenej Róbertom Orawetzom, advokátom v Bratislave, Cukrová 14, o určenie neplatnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 42C/128/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 13. júna 2019 sp.zn. 2Co/244/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. apríla 2018 č.k. 42C/128/2012-335 (správne zrejme „-435“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že dohoda o zriadení predkupného práva na byte žalobkyne, číslo 19, nachádzajúceho sa na 9. poschodí bytového domu číslo súpisné 1437, na parcelách registra „C“ č. 4242 až 4247, na Q. ulici číslo vchodu 6 v J., zapísaného na LV č. XXXXX, katastrálne územie S., zriadená v čl. IX ods. 3 Zmluvy o prevode vlastníctva bytu a zriadení predkupného práva zo dňa 16.2.2009, číslo V-1668/99, je neplatná. V tomto treťom rozsudku, nasledujúcom po zrušení oboch jemu predchádzajúcich a žalobe vyhovujúcich rozsudkov z 1. decembra 2014 č.k. 42C/128/2012-297 a z 27. júna 2016 č.k. 42C/128/2012-271 /?, správne zrejme „-371“ mal za to, že žalobkyňa osvedčila naliehavý právny záujem na požadovanom určení, žaloba však podľa neho neobstála vecne. Právne rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 602, § 603 ods. 1 a 2 a § 39 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O.z.“) a § 17 ods. 3 a § 29 ods. 7 a 8 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej tiež len „zákon o vlastníctve bytov“) a zdôraznil, že žalobkyňa považovala osobitné ustanovenie obsiahnuté v čl. IX bod 3 Zmluvy o prevode vlastníctva bytu a zriadení predkupného práva za ustanovenie v rozpore so zákonom o vlastníctve bytov aj s O.z. (§§ 124 a 129), a to z dôvodu, že právny predchodca žalovanej ako vlastník

domu mal povinnosť jej byt previesť do vlastníctva v zmysle ust. § 29 ods. 7 a 8 zákona o vlastníctve bytov, pričom cena bytu nesmela presiahnuť cenu uvedenú v § 18 ods. 1 a § 18a ods. 1 zákona o vlastníctve bytov, teda za cenu regulovanú a zároveň nemohol požadovať spätný predaj predmetného bytu za rovnakú regulovanú cenu zvýšenú o náklady na rekonštrukciu. Zákon o vlastníctve bytov ukladal povinným osobám povinnosť uzatvárať zmluvy o prevode vlastníctva bytu výhradne s ich nájomcami a iba pre takéto prípady platila cenová regulácia. V prejednávanej veci žalobkyňa byt na Q. ulici č. 6 v J. síce užívala, ale nebola jeho nájomcom, keďže rozhodnutím bývalého Mestského súdu v Košiciach č.k. 29C 88/89-5 z 26. januára 1989 jej bola právoplatne uložená povinnosť z bytu sa vystaňovať a užívať ho mohla aj naďalej, ale iba do času pridelenia náhradného bytu. Od právoplatnosti rozhodnutia Mestského súdu v Košiciach tak bola žalobkyňa oprávnenou užívateľkou bytu, nie však jeho nájomníčkou. Byt tak ako jeho oprávnená užívateľka užívala až do 2. marca 1999, kedy s ňou právny predchodca žalovanej uzavrel zmluvu o nájme bytu. Až do tohto dátumu sa na vzťah medzi vlastníkom bytu a žalovanou nevzťahovala regulovaná úprava podľa zákona o vlastníctve bytov a nevzťahovala sa naň ani kontrakčná povinnosť, vrátane povinnosti neprekročenia regulovanej ceny, keďže táto platila iba pre nájomcov. Zmluva o prevode vlastníctva bytu bola uzavretá dňa 16. februára 1999, a teda v čase, keď žalobkyňa nebola nájomníčkou bytu. Na tejto skutočnosti nič nemení ani dohoda zmluvných strán, podľa ktorej bol vznik nájmu dohodnutý späť so začiatkom 1. decembra 1998. Rozhodujúcim v prejednanom prípade je deň 16. február 1999, kedy zmluva bola podpísaná, lebo až do tohto dátumu nemal vlastníč bytu vo vzťahu k žalobkyňi (a predaju bytu) žiadne povinnosti vyplývajúce zo zákona o vlastníctve bytov. Preto aj v čase uzavretia dohody o predkupnom práve povinnosti vyplývajúce zo zákona o vlastníctve bytov neexistovali a pri jej uzatváraní nemohlo dôjsť k porušeniu, či obchádzaniu zákona. Dohoda o predaji bytu a tiež dohoda o zriadení predkupného práva boli výsledkom dobrovoľnej kontraktácie zmluvných strán. Súd prvej inštancie tak tentoraz dospel k záveru, že namietaná dohoda o zriadení predkupného práva nebola uzavretá v rozpore so zákonom o vlastníctve bytov a ani ho neobchádzala, keď ani dohoda o výške kúpnej ceny bytu a zriadení predkupného práva neboli ničím záväzne určované a išlo tak o výsledok konsenzu zmluvných strán pri rešpektovaní zmluvnej voľnosti.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 13. júna 2019 sp.zn. 2Co/244/ 2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. v znení zákonov č. 87/2017 Z.z. a č. 350/ 2018 Z.z., ďalej tiež len „C.s.p.“)] a žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozsudku. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil zistený skutkový stav a poukázal na relevantné ustanovenia právnych predpisov. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu prijal súd prvej inštancie správne skutkové a právne závery, po vykonanom dokazovaní v potrebnom rozsahu podľa ust. § 191 ods. 1 a 2 C.s.p. a skutkové zistenia tiež podradil pod správne právne predpisy. Odvolací súd osobitne poukázal na to, že záver o uzavretí nájomnej zmluvy konkludentným spôsobom vždy nutne predpokladá, že tu bol daný konkludentný prejav vôle smerujúci k uzavretiu nájomnej zmluvy k predmetnému bytu ako na strane prenajímateľa, tak aj na strane nájomcu. Na konkludentné uzavretie nájomnej zmluvy nemožno usudzovať len na základe zistenia, že vlastníč bytu proti užívateľovi bytu nezasahoval, ale prijímal od neho plnenia. Prejav vôle smerujúci k uzatvoreniu nájomnej zmluvy musí byť urobený spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť, teda musel by byť preukázaný úmysel vlastníka bytu tento dať do nájmu jeho užívateľovi, rovnako ako dohoda strán o predmete a rozsahu užívania, výške nájomného a úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu alebo spôsob ich výpočtu. V prejednávanej veci ku konkludentnému vzniku nájomnej zmluvy nedošlo, čomu zodpovedá aj fakt, že táto neskôr bola uzavretá písomne. Strany sporu nájomnú zmluvu uzavreli dňa 2. marca 1999 (viď č.l. 189 a nasl. spisu). Hoci podľa formulácie zmluvy (článok II) nájom bol dojednaný od 1. decembra 1998, zmluva o nájme bytu v čase uzavretia zmluvy o prevode vlastníctva bytu a zriadení predkupného práva, t.j. 16. februára 1999 ešte neexistovala, a teda dňa 16. februára 1999 žalobkyňa ako kupujúca nájomníčkou bytu nebola. Odvolací súd poukázal i na to, že odvolateľka až v rámci odvolania v konaní po prvýkrát použila argumentáciu, podľa ktorej o vzniku nájmu bola spísaná stranami zápisnica z 8. decembra 1998. Inštitút vyhotovenia zápisnice v zmysle § 686 ods. 1 O.z. však reaguje na situáciu, kedy sa nájomná zmluva neuzatvára písomne, keď sa o jej obsahu musí spísať zápisnica. V priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie žalobkyňa na existenciu zápisnice z 8.

decembra 1998 nepoukazovala a nie je zrejmé, čo bolo jej obsahom. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nezrejmila, prečo na existenciu zápisnice a jej možné dôsledky neupozornila skôr, neuniesla tak v tomto smere dôkazné bremeno a nepreukázala, že tento dôkaz nemohla použiť už pred súdom prvej inštancie, resp. že k nepoužitiu tohto dôkazu došlo bez jej zavinenia. Z uvedeného dôvodu odvolací súd na túto novotu prihliadať nemohol (§ 366 C.s.p.). Správny bol tak podľa neho názor súdu prvej inštancie, že na vzťah žalobkyne a právneho predchodcu žalovanej nedopadali obmedzenia vyplývajúce z § 18 ods. 1 a § 18a ods. 1, či § 29 ods. 7 zákona o vlastníctve bytov a v rámci zmluvy sa strany mohli dohodnúť i na predkupnom práve. Pri posudzovaní veci navyše nebola opomenutá jedna z tradičných zásad občianskoprávných vzťahov, že zmluvy je potrebné dodržiavať (pacta sunt servanda), z ktorej vyplýva, že strany sú povinné zmluvu plniť, a to aj vtedy, keď sa plnenie pre niektorú z nich stalo nevýhodným a rešpektovanie tejto zásady je súčasťou právnej istoty a ochrany dôvery účastníkov právneho vzťahu v právo, ako definičného znaku právneho štátu; uzavrel odvolací súd.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Závery odvolacieho súdu sú podľa nej v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania, jeho skutkový a právny záver je neudržateľný, rozsudok odvolacieho súdu je založený na nesprávnom právnom posúdení veci a navrhla preto, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Nesúhlasila so záverom nižších súdov, že právny predchodca žalovanej ju v čase uzavretia Zmluvy o prevode vlastníctva k bytu nepovažoval za nájomníčku. Žalobkyňa, ako už uviedla, 10 rokov v byte aj so svojimi maloletými deťmi bývala, platila platby za nájomné, na základe čoho usudzuje, že právny predchodca žalovanej považoval predmetný byt za byt náhradný, ktorý jej mal prideliť v zmysle rozsudku Mestského súdu v Košiciach z 26. januára 1989, a teda existoval konkludentný prejav k uzavretiu nájomnej zmluvy, čoho dôkazom je to, že sám predávajúci posunul vznik nájmu na 1. december 1998, teda pred podpis zmluvy o prevode vlastníctva bytu. Vedomosť o existencii zápisnice z 8. decembra 1998 mal už súd prvej inštancie, a to z podania z 9. októbra 2013, kedy žalobkyňa prvýkrát predložila súdu Nájomnú zmluvu zo dňa 2. marca 1999, v texte ktorej sa informácia o existencii tejto zápisnice nachádza (v bode 1. Zmluvy) a žalobkyňa bola presvedčená, že sa súd s týmto dôkazom dostatočne podrobne oboznámil s prihliadnutím na ust. § 35 ods. 2 a § 686 ods. 1 O.z. Považuje to za nepozornosť oboch nižších súdov s následkom nesprávneho právneho posúdenia prejednávanej veci.

4. Za nesprávne právne posúdenie považuje dovolateľka i právne posúdenie odvolacieho súdu, v zmysle ktorého Zmluvu a nájme bytu s právnym predchodcom žalovanej uzavrela 2. marca 1999, teda po podpise Zmluvy o prevode vlastníctva bytu (16. februára 1999) a zriadení predkupného práva, a teda v čase prevodu bytu na jej vzťah so žalovanou (jej právnym predchodcom) nedopadali obmedzenia vyplývajúce z ust. § 18 ods. 1, §18a ods. 1 a § 29 ods. 7 zákona o vlastníctve bytov a v rámci zmluvy si tak strany mohli dohodnúť i ujednanie o predkupnom práve. V tejto súvislosti poukazuje na záhlavie Zmluvy o prevode vlastníctva k predmetnému bytu, v zmysle ktorého bola zmluva uzatvorená podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., a s poukazom na ust. §§ 34 a 35 O.z. je jasné, že prejav vôle predávajúceho bol predať žalobkyni byt ako jeho nájomníčke za regulovanú cenu s tým, že ujednanie o predkupnom práve bolo podľa zákona o vlastníctve bytov nemožné, a tak je dohoda o predkupnom práve v predmetnej Zmluve o prevode vlastníctva k bytu neplatná.

5. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), a to za splnenia podmienky jej zastúpenia a spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Podľa § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 C.s.p.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine alebo iného predpisu považovaného za súčasť tzv. hmotného práva), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť pritom o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napádané dovolaním (ktoré by pri inom riešení otázky vyznelo inak). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

12. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (1 Cdo 51/2017, 2 Cdo 71/2018, 3 Cdo 172/2018, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 128/2017, 7 Cdo 99/2018, 8 Cdo 169/2018). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu a navyše za cenu porušenia procesného práva súpera dovolateľa na spravodlivý proces. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C.s.p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

13. V danom prípade žalobkyňa uviedla len všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala (nevymedzila) právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Žalobkyňa v dovolaní uvádza nesprávnosť skutkových zistení a následne nesúhlas s právnym posúdením, za vymedzením ktorých ale nenasleduje položenie samotnej zásadnej (a podľa dovolateľky odvolacím

súdom nesprávne zodpovedanej) právnej otázky. Obsah dovolania neumožňuje posúdiť, akú otázku (resp. otázky) považovala žalobkyňa za významnú z hľadiska prípustnosti jej dovolania, a tak ani dovolací súd nemohol vyhodnotiť, či otázka podľa dovolateľky významná už bola dovolacím súdom vyriešená alebo nie. Celý obsah dovolania navyše nasvedčuje tomu, že dovolateľka nespochybňuje právny záver o možnosti zanesenia do zmluvy o prevode vlastníctva bytu ustanovení o predkupnom práve v závislosti na tom, či nadobúdateľovi vlastníctva bytu v čase uzavretia zmluvy prislúcha alebo neprislúcha postavenie nájomcu bytu, ale snaží sa spochybniť skutkový záver nižších súdov o tom, že do času uzavretia zmluvy o prevode vlastníctva bytu nedošlo na strane žalobkyne k platnému vzniku nájmu k bytu, a preto aj roztvorenie nad ňou obrazného ochranného dáždika (v podobe ochrany poskytovanej úpravou zo zákona o vlastníctve bytov, ktorej sa dovoľavala) nebolo namieste. Taká otázka (či došlo alebo nedošlo v okolnostiach konkrétnej posudzovanej veci k vzniku nájomného pomeru k bytu) je však primárne otázkou skutkovou, o ktorej už bolo povedané, že je z dovolacieho prieskumu na základe úpravy z ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. vylúčenou.

14. Aj pokiaľ ide o námietku žalobkyne, že právne závery odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) nevyplývajú z vykonaného dokazovania, tu sa len formálne namieta nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., z obsahu dovolania (viď § 124 ods. 1 C.s.p.) je však zrejmé, že dovolateľka nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností (predovšetkým so záverom odvolacieho súdu, že v zmysle § 366 C.s.p. neunesla dôkazné bremeno, keďže na zápisnicu z 8. decembra 1998 spomenutú v nájomnej zmluve neupozornila prvýkrát až v odvolacom konaní, ale už v podaní súdu prvej inštancie z 9. októbra 2013). V tomto prípade sa ale žiada pripomenúť záver ustálenej judikatúry dovolacieho súdu, podľa ktorej nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, ako i nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017, R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018) a tomu, aby takýto nedostatok mohol byť pomyslenou vstupnou bránou pre dovolanie podané podľa § 421 ods. 1 C.s.p. (ktoréhokoľvek písmena), opäť bráni nesformulovanie (dovoláním) právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v spojitosti s absenciou argumentácie spôsobilej presvedčiť dovolací súd, že v tomto prípade naozaj ide o otázku právnou.

15. So zreteľom na už uvedené tak dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dospieť k záveru, že žalobkyňa v dovolaní nevymedzila právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., čím spôsobila nevymedzenie ňou použitého dovolacieho dôvodu spôsobom predpokladaným v ustanoveniach §§ 431 až 435 rovnakého zákona a vecnú neprejednatelnosť jej dovolania. Jediným procesným dôsledkom takéhoto počínania preto mohlo byť len odmietnutie dovolania (podľa § 447 písm. f/ C.s.p.).

16. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0, v časti trov konania pomerom 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.